

RESSÒ DE LA PARAULA

NOVA FRATERNITAT (VII)

Fraternitat temptada i victoriosa

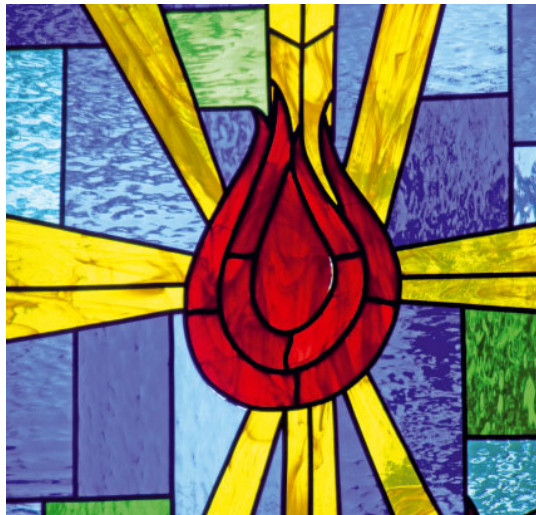
La nostra Església va néixer com una nova fraternitat ben identificable: era la comunió d'amor que vivien els que s'havien convertit a Crist, els batejats i els que celebraven l'Eucaristia, compartien la vida, confessaven i anunciaven l'Evangeli... Era la comunitat que va brollar de la Pentecosta.

Aquesta Església, nova fraternitat, posseïa unes característiques sorprenents. Sorprenents, no només llavors sinó també avui, perquè realitzaven l'impossible, com si fos la quadratura del cercle: l'obertura universal i la particularitat, la unitat i la pluralitat. Tots els intents, que s'han fet i es fan, per aconseguir ajuntar aquestes propietats en un mateix grup han fracassat i fracassaran. Llavors i ara només és possible per l'amor de l'Esperit Sant.

En efecte, el motiu principal pel qual els cristians es tractaven entre si com a germans era l'herència rebuda del mateix Jesús: el seu Esperit havia davallat sobre els creients convertits i cada dia engendrava i sostenia l'amor fratern. L'Esperit aconseguia vèncer temptacions o miratges que assetgen tots els que anhelem la unitat.

L'Església, allà on ha intentat ser fidel a l'Evangeli, sempre ha suscitat admiració o rebuig. Igualment a l'interior de l'Església sempre hi ha hagut qui s'ha obert confiadament al món i qui s'ha buscat protegir-se'n.

Des del primer moment, venint del front jueu o pagà, el cristianisme semblava com un «cos estrany»; i no només això, sinó que constituïa una amenaça

per a la societat establerta, la cultura i la política, la religió i les lleis. Per tant, havia de ser combatut.

Quan ens sentim estranys, o fins i tot assetjats en el món, en la societat, en l'opinió comuna, llavors es desperten dues temptacions contraposades. Uns busquen dissoldre's entre la massa sense manifestar la seva pròpia identitat, més aviat dissimulant-la, per evitar el conflicte. De vegades, amb la bona intenció que la gent vegi creïble (acceptable) l'Església, miren de dissimular el que la fa diferent.

Uns altres tendeixen a buscar refugi en el grup, on tots pensen i senten el mateix, la comunitat tancada, en la qual hom ja no es veu sol i alhora

és protegit i defensat davant les agressions externes. Eventualment, aquesta integració estreta en el grup serveix per a fer un front comú contra l'agressió externa.

Són moviments sociològics, fins a cert punt, comprensibles com a fenòmens humans. Però, un cop més, la fraternitat cristiana ha d'identificar-se amb tot el que li és propi.

Els cristians dels tres primers segles també es van veure temptats d'assimilar-se a ideologies del seu moment. Així, molts veien que si acceptaven el llenguatge i les formes del gnosticisme tot aniria millor. Aquesta ideologia curiosament servia per dissimular el que era propi de la fe i al mateix temps ofería un model elitista de comunitat «iniciàtica». Però l'Església va reaccionar immediatament: mai la fraternitat cristiana autèntica no serà una ideologia i menys podrà convertir-se en una mena de secta o gueto.

Va ser l'Esperit qui va venir a inspirar entre els segles IV i V, quan l'Església s'anava dissolent al món, noves fraternitats visibles i identificables. Es deien entre si «germans» els ministres ordenats, diaques, preveres i bisbes i, sobretot, els membres de comunitats monàstiques i Vida Consagrada en general. No sabem si avui seguim «dissolts» i anònims en la gran massa o estem anant cap a fraternitats tancades. La fidelitat honrada a l'Esperit de Pentecosta ens anirà conduint.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús puja al Pare

La imatge de Jesús ressuscitat pujant al cel és entranyable precisament perquè és una imatge senzilla, fins i tot ingènua, de l'experiència cristiana més fonda, que no es pot expressar amb paraules. Jesús puja al cel, se'n va amb el Pare. Ell, el Fill, s'ha donat del tot a Déu i als homes estimant fins a donar la vida a la Creu. És així com ha entrat en comunió plena amb el Pare, la que, tot i ser Fill, ha après en el sofriment. I aquesta comunió amb el Pare l'ha portat a la plenitud de la vida que tota la humanitat desitja i busca.

L'anada de Jesús al Pare l'allunya de la terra. No és l'allunyament del nostre món humà, el que Ell estima, sinó de la vida perduda, tancada i egois-

ta, incapaç d'obertura i de llibertat. Tota la seva vida ha consistit en allunyar-se de la manera esquifada de viure, esclava de normes i criteris mesquins. Jesús allunyat-se de la terra significa que en la seva vida s'ha allunyat de la recerca d'Ell mateix i s'ha aixecat més amunt de la lògica tancada, la del que busca la pròpia vida i no la troba mai.

La seva anada al cel no l'ha allunyat de tots nosaltres. Ell ha viscut tota la vida com a primogènit de tota la humanitat. Ha pujat a Jerusalem, a la creu, al cel per portar tota la humanitat a l'àmbit del Pare, l'àmbit de l'amor, la pau, el perdó, les relacions humanes lliures i positives, l'horitzó ampli i integrador. És tota la humanitat la que s'aixeca amb

Ell, la que puja a la creu perquè la vida veritable no es troba sinó donant-la, la que arriba a la vida plena en el Pare.

«Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut cap al cel, vindrà» (Act 1,11). «Tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on joestic» (Jn 14,3). Ens prendrà a la vida veritable d'amor, de perdó, de diàleg, de servei, de respecte. És l'obra que Jesús ha realitzat en Ell i en tots nosaltres, la tasca a la qual ens envia a tots. Aquell que persevera fins a la fi, trobarà la vida eterna.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

NUEVA FRATERNIDAD (VII) Fraternidad tentada y victoriosa

Nuestra Iglesia nació como una nueva fraternidad bien identificable: era la comunión de amor que vivían los que se habían convertido a Cristo, los bautizados y los que celebraban la Eucaristía, compartían la vida, confesaban y anunciaban el Evangelio... Era la comunidad que brotó de Pentecostés.

Esta Iglesia, nueva fraternidad, poseía unas características sorprendentes. Sorprendentes, no sólo entonces sino también hoy, porque realizaban lo imposible, como si fuera la cuadratura del círculo: la apertura universal y la particularidad, la unidad y la pluralidad. Todos los intentos, que se han hecho y se hacen, para lograr juntar estas propiedades en un mismo grupo han fracasado y fracasarán. Entonces y ahora sólo es posible por el amor del Espíritu Santo.

En efecto, el motivo principal por el que los cristianos se trataban entre sí como hermanos era la herencia recibida del mismo Jesús: su Espíritu había descendido sobre los creyentes convertidos y cada día engendraba y sostenía el amor fraterno. El Espíritu conseguía vencer tentaciones o espejismos que acechan a todos los que anhelamos la unidad.

La Iglesia, allí donde ha intentado ser fiel al Evangelio, siempre ha suscitado admiración o rechazo. Igualmente en el interior de la Iglesia siempre ha habido quien se ha abierto confiadamente al mundo y quien ha buscado protegerse de él.

Desde el primer momento, viniendo del frente judío o pagano, el cristianismo parecía como un «cuerpo extraño»; y no sólo eso, sino que constituía una amenaza para la sociedad establecida, la cultura y la política, la religión y las leyes. Por tanto, debía ser combatido.

Cuando nos sentimos extraños, o incluso acosados en el mundo, en la sociedad, en la opinión común, entonces se despiertan dos tentaciones contrapuestas. Unos buscan disolverse entre la masa sin manifestar su propia identidad, más bien disimulándola, para evitar el conflicto. A veces, con la buena intención de que la gente vea creíble (aceptable) la Iglesia, tratan de disimular lo que le diferencia.

Otros tienden a buscar refugio en el grupo, donde todos piensan y sienten lo mismo, la comunidad cerrada, en la que uno ya no se ve solo i al mismo tiempo es protegido y defendido frente a las agresiones externas. Eventualmente, esta integración estrecha en el grupo sirve para hacer frente común contra la agresión externa.

Son movimientos sociológicos, hasta cierto punto, comprensibles como fenómenos humanos. Pero, una vez más, la fraternidad cristiana debe identificarse con todo lo que le es propio.

Los cristianos de los tres primeros siglos también se vieron tentados de asimilarse a ideologías de su momento. Así, muchos veían que si aceptaban el lenguaje y las formas del gnosticismo todo iría mejor. Esta ideología curiosamente servía para disimular lo que era propio de la fe y al mismo tiempo ofrecía un modelo elitista de comunidad «iniciática». Pero la Iglesia reaccionó inmediatamente: nunca la fraternidad cristiana auténtica será una ideología y menos podrá convertirse en una especie de secta o gueto.

Fue el Espíritu quien vino a inspirar entre los siglos IV y V, cuando la Iglesia se iba disolviendo en el mundo, nuevas fraternidades visibles e identificables. Se llamaban entre sí «hermanos» los ministros ordenados, diáconos, presbíteros y obispos y, sobre todo, los miembros de comunidades monásticas y Vida Consagrada en general. No sabemos si hoy seguimos «disueltos» y anónimos en la gran masa o estamos yendo hacia fraternidades cerradas. La fidelidad honrada al Espíritu de Pentecostés nos irá conduciendo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Concurs bíblic i formació per a docents

El món de l'ensenyament va ser el protagonista de la matinal del 20 de maig a la Casa de l'Església. A les 11 h va tenir lloc el lliurament de premis del ja tradicional Concurs bíblic, que enguany ha comptat amb més de 57.000 participants a tot Catalunya, sota el lema «Amb Déu tot és possible». A les 12 h, sessió formativa per a mestres i professors, organitzada per la Delegació d'Ensenyament, conduïda per Luis Guitarra i Carmen Sara, amb el títol «Tiempo de mariposas y ruiseñores, relatos y canciones», molt apreciada per tots els assistents.

Carmen Sara i Luis Guitarra

Mons. Omella, cardenal

El papa Francesc va fer públic, el diumenge 21 de maig, que crearia cinc nous cardenals, entre els quals hi ha l'actual arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, vicepresident de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) i membre del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE).

Els bisbes de Catalunya feliciten el nou cardenal i l'encomanen a Déu perquè l'ajudi i sostingui en aquesta nova missió al servei de l'Església, mentre

donen gràcies al Sant Pare per aquesta renovada confiança envers l'arxidiòcesi de Barcelona i envers Catalunya.

El bisbe Agustí Cortés també li ha fet arribar la seva felicitació, en to proper i fraterno, en la qual li expressa el seu convenciment que «serà un bé per a la nostra Església» i li assegura la seva «pregària davant del Bon Pastor».

El 28 de juny, al Vaticà, tindrà lloc el consistori de creació dels nous cardenals i l'endemà, festivat de St. Pere i St. Pau, l'Eucaristia concelebrada amb ells.

▶ **Trobada final de curs Vida Creixent.** Tindrà lloc dimarts 6 de juny, a les 17 h. Amb un moment de pregària inicial i de salutació amb el bisbe Agustí, serà sobretot un moment per valorar i recordar el camí recorregut durant el curs i presentar als animadors de grups i als assistents els projectes per al futur.

▶ **Concert benèfic a favor de Càritas Diocesana.** Dijous 9 de juny, a les 20.30 h, a la Catedral de Sant Llorenç, en col·laboració

amb l'Ateu Santfeliuenc. El Cor de la Facultat de Farmàcia, l'Orfeó Enric Morera, la Coral L'Harmonia i la Jove Orquestra Sant Cugat interpretaran la *Missa de la Coronació* de Mozart.

▶ **Pelegrinatge a Terra Santa.** Del 17 al 26 de juliol, organitzat per

la Parròquia de Sant Sadurn d'Arnoia, amb els serveis de Ruth Travel. El circuit comprèn visites en territori d'Israel i Jordània. Més informació: Mn. Carles Catasús, tel. 938 910 265.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

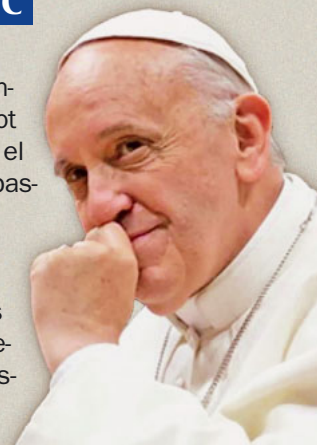

@Pontifex: «Fem créixer la fraternitat i l'intercanvi: la col·laboració és el que ajuda a construir societats millors i pacífiques» (2 de maig).

@Pontifex: «Que la nostra actitud sigui afable i humil, atenta a la cura dels pobres» (3 de maig).

@Pontifex: «Deixem-nos sorprendre per la nova que només Crist pot donar. Que la seva tendresa i el seu amor moguin els nostres passos» (5 de maig).

@Pontifex: «Deixem-nos provocar per les paraules i els gestos de Jesús, rebem d'Ell una vida plenament humana, bona per passar-la estimant» (7 de maig).

Mans Unides, sempre en acció

Tot i que el període fort de treball per a Mans Unides és el mes de febrer, amb la col·lecció contra la fam, la campanya dura tot l'any, amb iniciatives per recaptar fons per als projectes d'aquesta ONG de l'Església.

A Vilanova, en els darrers mesos, s'han realitzat diverses activitats: la parada de llibres i roses per Sant Jordi, amb especial èxit en la venda de roses. La Caminada solidària,

que arribava a la tercera edició, el dia 29 d'abril. Amb força participació, va recórrer els voltants de Vilanova, tant per la platja com per la muntanya; als participants se'ls va oferir en acabar un aperitiu a l'Orfeó Vilanoví. I al mes de maig, el dia 21, va tenir lloc en aquesta localitat la botifarrada solidària i del 26 al 28 Mans Unides ha estat present a Expo Nadó, la fira del bebè, amb un stand concedit per l'organització.

Botifarrada solidària

Parada de Sant Jordi

Caminada solidària

Per altra part, Mans Unides de Sant Feliu disposa d'una exposició mòbil sobre el malbaratament dels aliments, temàtica d'enguany, que consta de 12 roll-up i una guia didàctica.

Aquesta exposició mòbil s'ha fet present en aquest final de curs al Casal d'Entitats de Sant Sadurní d'Anoia, al CEIP Les Flandes de Piera, al CEIP Sant Jordi i a l'IES Manel de Cabanyes, de Vilanova i la Geltrú, i l'Ins-

titut Joan Ramon Benaprès, de Sitges.

Aquesta exposició és molt didàctica i permet aprofundir molt bé el lema de la campanya actual «El món no necessita més menjar, necessita més gent compromesa».

Si esteu interessats a disposar de l'exposició, poseu-vos en contacte amb Mans Unides: santfeliu@mansunides.org.

Visita Pastoral als arxiprestats

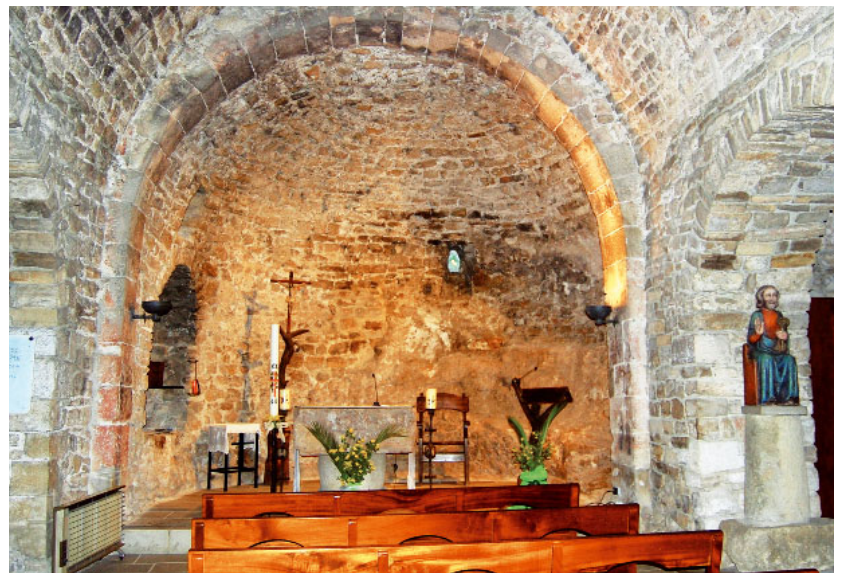
Anoia. Les reunions amb les diverses realitats eclesials d'aquest arxiprestat s'estan realitzant des de finals de maig fins a mitjans de juny.

El passat 25 de maig, a les 21.30 h, va tenir lloc la reunió del bisbe Agustí amb els membres del consell arxiprestal a Sant Pere de Riudebitlles.

Dimecres 31, a les 11 h a Sant Sadurní d'Anoia, es van aplegar tots els capellans de l'arxiprestat, que en di-

versos moments d'aquestes setmanes s'han anat entrevistant personalment amb el bisbe Agustí.

Diumenge 11 de juny serà la jornada de cloenda, a Sant Pere de Subirats: a les 17 h hi haurà una reunió amb laics de les parròquies (equips acollida i dirigents de celebracions dominicals) i a les 18 h trobada oberta amb pregària de vespres i temps de convivència i berenar.

Parròquia de Sant Pere de Subirats

AGENDA

► **Recés «La fragilitat de la nostra existència».** Dissabte, 10 de juny de 2017, de 10.30 a 13.30 h. Església de Sant Pere de Castellet, Pantà de Foix. Recés per trobar sentit a la vida. Un espai i un temps de reflexió i pregària. No cal avisar, només cal ser puntuals. Per a més informació: Mn. Valentí, tel. 938 980 051.

► **Curs d'iniciació al voluntariat de Càritas Diocesana.** Adreçat als nous voluntaris de Càritas que s'han incorporat recentment o que encara no l'hagin realitzat. Dies 7 i 14 de juny, de 9.30 a 13 h, al Centre Cultural (c/ Sarrià, 9) de Gavà.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Tb 1,1a.2;2,1-9 / SI 111 / Mc 12, 1-12]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; santa Zenaida, vg.; sant Sanç (Sancho), noi i màrtir a Còrdova.

6. ■ Dimarts [Tb 2,10-23 / SI 111 / Mc 12,13-17]. *Sant Feliu de Llobregat*: Beat Josep M. Peris i Polo (1889-1936), nat a Cincorres (bisbat de Tortosa), prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona; sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Marcel·lí

Champagnat, prev. fund. Gns. maristes (FSM, 1817).

7. ■ Dimecres [Tb 3,1-11.24.25 / SI 24 / Mc 12,18-27]. Sant Robert, abat cistercenc; beata Anna de St. Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Dijous [Is 52,13-53 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre; *Tortosa*: Dedicació de la Catedral; sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lïope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Divendres [Tb 11,5-17 / SI 145 / Mt 12,35-37]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de

l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; sant Josep d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna M. Taigi, mare de família.

10. ■ Dissabte [Tb 12,1.5-15.20 / SI: Tb 13,2-8 / Mc 12,38-44]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. □ Diumenge vinent, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 2a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / SI: Dn 3, 52-56 / 2C 13,11-13 / Jo 3,16-18]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, verge cistercenca.

Diumenge de Pentecosta

COMENTARI

Carismes al servei de la Comunitat

Corona Misterica, Pentecosta (2004), de Kiko Argüello. Catedral de l'Almudena de Madrid

Els jueus a Pentecosta donaven gràcies a Déu: primer pel do de la collita i des del s. II aC pel gran do de l'Aliança.

La Pentecosta cristiana celebra l'efusió de l'Esperit sobre tota la Comunitat.

Moisès (Nm 11,29) desitjà: *Tant de bo el Senyor donés a tots el seu Esperit*; això esdevé promesa de Déu: *Abocaré el meu Esperit sobre tothom (Jl 3)*; i finalment es fa realitat: *Quan la diada de Pentecosta es trobaven reunits i tots quedaren plens de l'Esperit Sant*.

L'Esperit és do per a la Comunitat: *ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit (1Co 12,3)*.

És ignorància i orgull valorar el carisma com a privilegi d'uns pocs.

Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots. Tothom en rep alguna; ningú les rep totes; sempre han de servir al bé de tots.

S'anomenen «dons»: són regal gratuït; «miracles»: vénen de Déu; «serveis»: han de servir a la Comunitat.

Al capvespre d'aquell mateix diumenge (dada més teològica que cronològica) amb *les portes tancades per por dels jueus* (la iniciativa és del Senyor), *Jesús els mostrà les mans i el costat*: signes de la seva identitat de Crucificat.

Com el Pare m'ha enviat a mi, també Jo us envio a vosaltres: tenim la mateixa missió de fer present en el món l'amor salvador de Déu. Missió divina que no es pot dur a terme sense força divina.

Rebeu l'Esperit Sant.

L'amor és el fruit de l'Esperit (Ga 5,22), i la força per al perdó. Això lliga el do de l'Esperit al perdó dels pecats: *A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, / Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, / expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, / reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant / el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat.

Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplabo fuertemente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo, al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfilia, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Per a cada qual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y dos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»